

V našem společenském nastavení lidí preferují zemřít na srdeční trápení. Je to noblesnější než zemřít na močák, střeva nebo varlata. Působí to čistěji než cirhóza nebo krvácení a v novinách to taky vypadá dobře a snadno se o tom mluví, bez studu a všech těch zbytečných oklik, ať už v rozích ulic, nákupních centrech nebo třeba při čekání v bance.

Když jednoho bouřlivého večera udeří smrt v plné síle jako blesk, zasáhne hrudník chudáka pacienta z plicního a jemu nezbývá než se chytit za prsa a povolit si uzel na kravatě, přičemž výraz se mu utrpením mění v agonickou grimasu.

Vypadají, jako by přeháněli, jako by se nafukovali nepatřičnou pýchou, ale jsou upřímní a je potřeba jim věřit: je to opravdovost vypadlá zpoza opony divadla jejich života.

Já jsem taky upřímný, ale nemám okázalost velkých kardiaků a budu se muset spokojit s tím, že zemřu na svoji pánev, docela nuzně, jako příklad jakýhokoliv mladého onkopacoše.

Zmítám sebou jako ztřeštěnec, v krku mám žlučový šťávy, a to je přesně ono, když už se na sebe člověk nemůže dívat, protože **na dně něj** už brzy nic nebude, nic než průvan (jeho poslední výdech) a před ním kaluž žluči.

Větší posun smyslu P1, P5, P8
stylové výkyvy P2, PD3, P4, P6

Dobře volíte styl, umíte podat vyprávění, jen potřebujete více ověřovat (i lexikum – např. „la tombée du rideau“)

celkově C